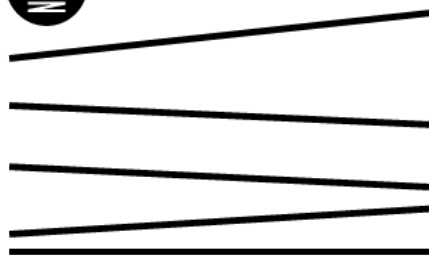

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Molbech, Chr. K. F.

Der er en Gud, som over Danmark vaager!.

Kjøbenhavn : forlagt af F. H. Eibe, 1848

[8] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

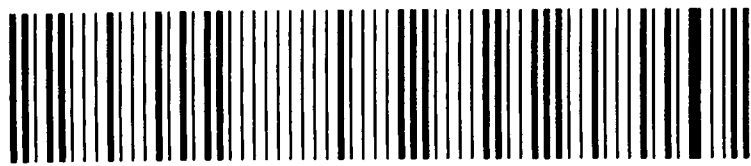
Holbeck.

Du er nu Gud, som
nægte omme Danmark.

1848.

53. - 380

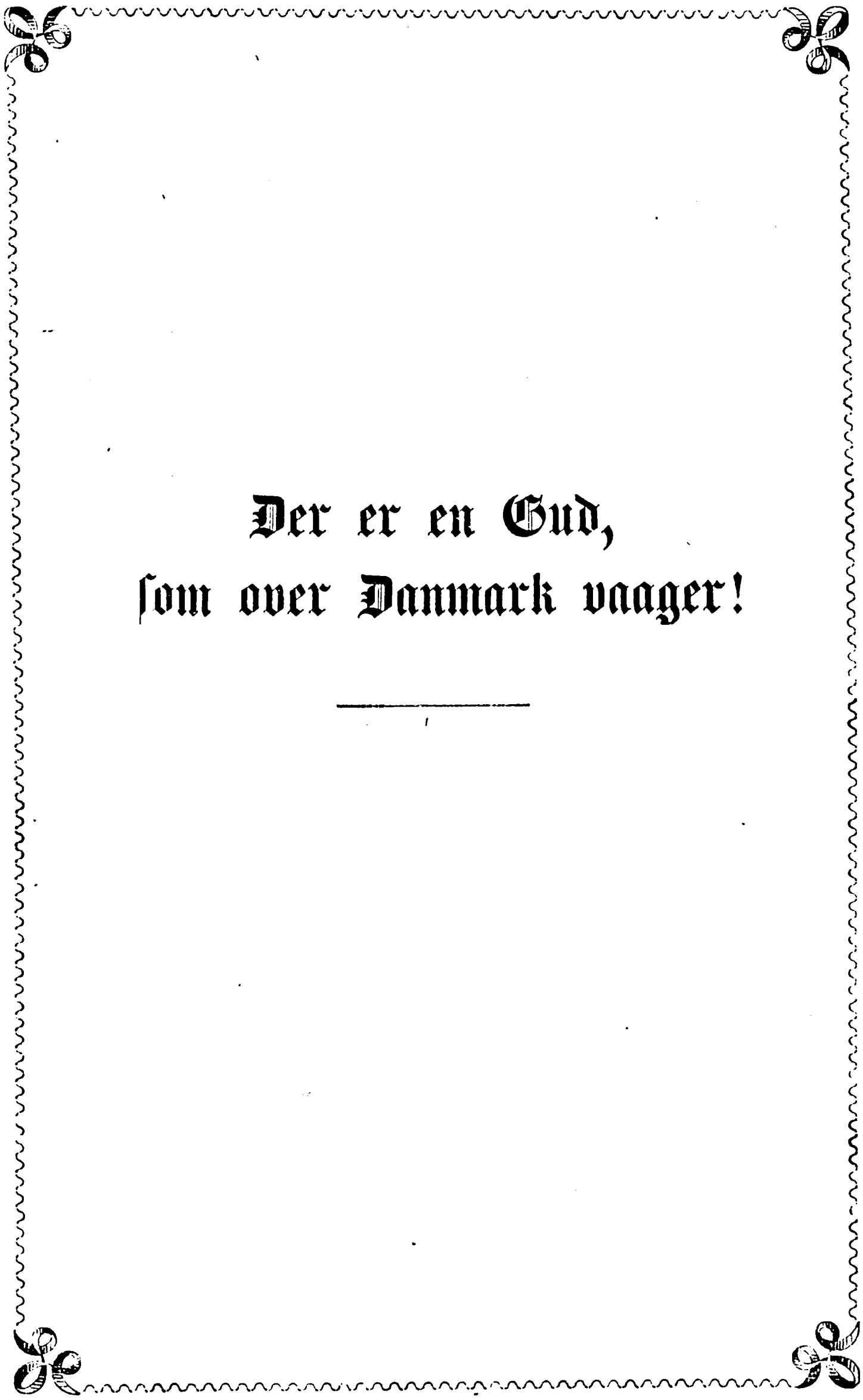
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 07893 1

+ Rex

Der er en Gud,
som over Danmark vaager!

Der er en Gud, som over Danmark vaager!
Modløs jeg sad og støtted Haand til Kind
Dg stirred ud i Tidens mørke Taager.
Jeg hørte Lyden af en Hvirvelvind,
Som knusende foer frem igiennem Lande.
Eldgamle Træer knækkedes i Skoven,
Dg vildt for Stormen fløi det visne Løv;
Høit brølende mod hver en Strand slog Boven,
Dg giennem Skyer af det reiste Støv
Rødt lyste Borgerkrigens Baal og Brande.

Jeg saae en Engel flyve over Jorden,
Udfoldende sit store Vingepar;
Hvor han drog frem, der fødtes Lyn og Torden
Og Luftens Strømme rysted, der ham bar,
Naar susende han slog sin stærke Vinge.
Og under ham sært blandede sig Jammer
Med Jubelraab, høi Lyst med Skræk og Død;
Jeg saae, at stolte Slotte stod i Flamme
Og maaled Tordenskyens Vinge rød,
Jeg hørte Baabenlarm og Klokker ringe.

Mit faure Fødeland laae stille længe.
Nylig var smeltet Vintersneens Slør,
Og Græs og Blomster dukked op af Enge,
Og Solen skinned — Alting var som før,
Men Jorden aanded tungt dog som idrømme.
Da stævned Englen, svøbt i Taagekrandsse,
Op mod vor skønne, fredelige Kyst;
Hans Blik var Lyn, sin blodigrøde Landse
Han stødte dybt i Folkebølgens Bryst,
Saa Havet skiltes ad i tvende Strømme.

Høit taarnede sig op de deelte Bände,
Dg Bølge fiendtlig imod Bølge stod,
Da vandred Englen mellem begge Strande
Dg saaede Tvedragtsfæden for sin Fod,
Det Korn, der giødes kun med blodig Væde.
Men giennem Hvirvelvindens vilde Stemmer
Dg giennem Havets Brølen under Kyst,
Lød der et sagte Suf, jeg aldrig glemmer,
Det var som kom det fra en Moders Bryst,
Det var som om jeg hørte Danmark græde.

Taus bøiede mit Hoved jeg i Kummer,
Lig En, der ikke Raad og Frelse veed,
Dg ønsked blot mig, at til Gravens Slummer
Alt glemmende jeg maatte synke ned,
Før Valens Dødsstrig naaede til mit Dre.
Da slog et Lyn ned i min Siæl fra Himlen.
Ret som et Solglimt paa en skyfuld Dag
Det kasted Lys udover Tankevrirmlen,
Dg høiere end Storm og Bølgers Brag
En mægtig Stemmes Klang jeg kunde høre:

„Der er en Gud, som over Danmark vaager!
Reis dig, du svage Mand! til kraftig Daad,
Dg løst din Binde over Tvivlens Taager!
Du kiender ei Guds hemmelige Raad,
Men Du skal troe, at Alting er hans Villie.
Han som har bygt dit Fødeland i Søn
Dg høit velsignet det fra Aar til Aar,
Han, som med Korn og Blomst har smykket Den,
Dg ladet Skoven grønnes hver en Vaar,
Han vaager endnu over Danmarks Tilie.“

„Den Gud, som i de længst fremfarne Dage
Bød Strømmen skilles i det røde Hav,
Dg lod med Frelse sine Stridsmænd drage,
Mens over Fienderne slog Volgens Grav,
Dg lyfte for de Frelste giennem Lande:
Den gamle Gud er ikke død; hans Throne
Staaer endnu høit, høit over Verdens Larm;
Hvad han har skilt, han mægter at forløse,
Dg naar han rækker ud sin stærke Arm,
Da samle sig igien de deelte Binde.“

„Naar han det vil, de vilde Bølger synke
Med Jublen til hinandens Bryst paany,
I Folkehavet glattes ud hver Rynke
Og klart og dybt det hviler under Sky;
Da lyser han til Fred og Frihed Landet.
Vee dem, der vilde Tvedragts Udsæd høste!
Vee over Danmarks Fiender i den Stund!
Paa dem skal Bølgen styrte ned, den løste,
Og deres Grav skal vorde Havets Bund,
Og deres Navn til evig Tid forbandet!”

Og Stemmen taug. Igien jeg hørte Boven
Og Hvirvelvindens Suus og Lynets Slag;
Men i min Siæl var nu en Kraft fraoven
Til mandig Daad; jeg saae en solklar Dag
Fiernt lyse giennem Tidens mørke Taager.
Velan! kan Freds og Friheds hvide Lilie
Run af en blodigfarvet Jordbund groe,
Saa vil jeg bøie mig for Herrens Villie
Og drage Sværdet med den faste Tro:
Der er en Gud, som over Danmark vaager.

Chr. K. F. Mølbech.

Kjøbenhavn 1848.

Forlagt af Boghandler F. H. Eibe.
Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

